

При всѣко връщане все повече и повече ми ставаше ясно, какъ се правятъ тухли.

До колелото, което приличаше на точило и което единъ работникъ непрекъснато върти, лежи на земята купъ разбъркана на калъ глина. Други работници съ лопати хвърлятъ отъ нея въ дъсчения улей, който е поставенъ подъ наклонъ къмъ обърнатъ сждъ като фуния, гдето тя се втича. После тая глина тече и минава подъ валякъ, който се върти, и се втича долу объркана, смлѣна и свѣтеща отъ лѣскавина на земята. Майсторътъ, съ черно бронзово лице, изгорѣлъ отъ слънчевия лекъ, следи и управлява въртението на колелото и разпредѣля глината. Последниятъ работникъ мѣта лопатата и пълни съ така приготвената глина калъпитѣ на носачитѣ.

— Хей, по-полека!

— По-малко! Не препълвай!

— Внимателно калъпитѣ!

— Добре и правилно изсипвайте на земята!

— Вие тамъ, малкитѣ, новацитѣ, научихте ли, какъ се изсипватъ калъпитѣ? Така, да се научите и да не ходите да играете само и да ядете даромъ хлѣба на бацитѣ си!

Майсторътъ бѣше много приказливъ човѣкъ, като мелница: говори, говори, не спира.

Ние мъкнѣхме тежкитѣ калъпи, потѣхме се, изгаряхме подъ палящето слънце, което се издигаше все по-нависоко и нависоко.

— Буде, не било лесно! — дума Васи.

— Ще траемъ — казвамъ му.

Моятъ другаръ Васи, колкото бързо се увличаше и решаваше да прави нѣщо, толкова бързо се разочароваше. Но той имаше право. Тоя день настана страшна горещина. Наоколо цѣлото поле трептѣше отъ марана: небето бѣше блеснало като безкрайна паяджинна мрежа. Работниците единъ по единъ се отбиваха подъ зашу-